TEODOR MAZILU

Frumos e în septembrie la Veneția

PERSONAJE

DOAMNA

DOMNUL

Acțiunea se petrece în zilele noastre

DOAMNA: Frumos e în septembrie la Veneția…
DOMNUL: Am auzit, doamnă… şi tocmai asta mă face să regret şi mai mult că suntem de-abia la începutul lunii august…
DOAMNA: Păcat că septembrie e încă atât de departe… Mare păcat.
DOMNUL: Excelent. Excelent. V-ați întrebat vreodată dacă există Dumnezeu?
DOAMNA: Natural, domnule… Cum să nu mă întreb? S-ar putea să nu-mi pun o asemenea întrebare capitală? Viața sufletească bogată e trusoul femeii trecute de 30 de ani.
DOMNUL: Excelent, excelent…
DOAMNA: De ce vă mirați, domnule?
DOMNUL: Nu mă mir, mă bucur, doamnă. Aşa puține femei se interesează de existența Domnului… Aspirați spre o lume mai bună?
DOAMNA: De când mă ştiu, domnule…
DOMNUL: Excelent, excelent… Nedreptatea, sub orice formă, vă indignează?
DOAMNA: Mult, domnule…
DOMNUL: Şi, probabil că, ați dori ca relațiile dintre oameni să fie mai frumoase, mai curate?…
DOAMNA: Mult mai curate decât sunt în prezent…
DOMNUL: Madame, *vous cherchez la verite*?
DOAMNA: *Oui, monsieur, je cherche la verite*… (*după o pauză sacră).* Dacă mă duc până afară să fac pipi, mă interpretați greşit?
DOMNUL: Nu. Iau lucrurile aşa cum sunt, ca pe un fenomen natural, ca pe o necesitate fiziologică… Absolut fiziologică…
DOAMNA: *(pleacă).*

DOMNUL: *(în aşteptarea doamnei – meditează)*: Totuşi, mă întreb, contradicția dintre materie şi spirit nu e cumva o falsă problema…

DOAMNA: Ce-ați făcut în lipsa mea?

DOMNUL: Ce fac bărbații în asemenea împrejurări… Am meditat… Spuneați că aveți şi dumneavoastră îndoieli, stimată doamnă?

DOAMNA: Sigur, domnule. Cum să n-am îndoieli? Îndoieli să n-am?... Mă îndoiesc până şi de prezența mea la Veneția. Mă îndoiesc de paşaportul meu, de buna mea dispoziție, de armonia universului, uneori. Chiar şi prezența dumneavoastră mi se pare un vis, o închipuire. Când eram mai tânără îmi plăcea laptele, acum mă întreb dacă îmi mai place ceva…

DOMNUL: O să vedeți, stimată doamnă… ce plăcere o să ne facă conversația asta peste 10 ani de zile…

DOAMNA: Provin dintr-o familie de oameni săraci. Totuşi, m-am străduit să fiu o ființă mai deosebită. Am ajuns să am şi crize de disperare…

DOMNUL: Excelent, excelent. N-aveți acea stupidă mulțumire de sine care distruge totul… sunteți disperată… excelent, excelent…

DOAMNA: Trebuie să fim şi disperate, nu numai foarte feminine. Nu mi-a fost uşor, fiindcă de felul meu sunt optimistă. E foarte greu să te întrebi de existența lui Dumnezeu când nu te interesează câtuşi de puțin… Foarte greu. Totuşi, m-am interesat şi mă întreb în continuare. Trebuie să mă întreb dacă există sau nu există Dumnezeu… Dacă nu mă întreb eu, se întreabă altele, ştiți cum sunt bărbații… pedanți…

DOMNUL: Excelent, excelent…

DOAMNA: Mă cam scoate din sărite acest veşnic excelent, excelent. Am o rugăminte, domnule… n-ați putea să fiți mai natural?

DOMNUL: Natural? Natural? De ce n-ați spus-o de la început? Nimic mai uşor, doamnă. Dacă vreți, sunt

capabil să mă uit drept în ochii dumneavoastră fără nici un gând ascuns.

DOAMNA: Nu m-am gândit chiar la asta. Deşi am străbătut atâtea drumuri complicate, pudoarea mi-a rămas intactă… Cred că n-am făcut rău…

DOMNUL: Deloc. Trebuie să ne păstrăm pudoarea, n-are ce să ne strice. Şi ideea că eu să fiu mai natural e bine venită. Tocmai mă introspectam şi mă dojeneam… De ce nu sunt mai natural? Am atâtea resurse de naturalețe, de ce dracu nu le folosesc? Evident, doamnă, de acum înainte, am să fiu mai natural…

DOAMNĂ *(îi cere permisiunea)*: Atunci, aş putea să fiu şi eu mai naturală? Pot să vă spun că pantofii aceştia mă strâng îngrozitor?

DOMNUL: Vă rog, doamnă. Fiți naturală, fiți deschisă, fiți spontană…

DOAMNA: Cu toții simțim nevoia să fim naturali, ați observat acest lucru? Simțim nevoia să căscam, să ne întindem oasele… De când doream să vă spun ce am pe suflet… Ei bine, îmi pare rău că sunt la Veneția…

DOMNUL: Vă ascult cu maximum de atenție. Asta e foarte interesant. De ce, doamnă?

DOAMNA: Simplu, dureros de simplu… Fiindcă o dată ajunsă la Veneția, nu mai pot să aspir să fiu la Veneția.

DOMNUL: Ați câştigat Veneția şi ați pierdut nostalgia Veneției… Aşa e, doamnă, de când lumea… Pierdem visul şi primim, în schimb, realitatea, nu e nici o brânză… Şi ce căldura, doamnă, pluteşte peste prezentul ăsta… Lira s-a devalorizat… Şi ce de muşte… În amintire nu bâzâie nici o muscă…

DOAMNA: Dar măcar o să ne amintim cu duioşie de aceste zile?

DOMNUL: O, sunt sigur, doamnă. În amintire totul va fi superb. Peste 10 ani o să vedeți ce poetică ne va apare aceasta mizeră pensiune în care zburda şobolanii…

DOAMNA: Sunt şobolani printre noi?

DOMNUL: Nu vă îngrijorați, doamnă. Şobolanii există numai în realitate *(după o pauză)*. În amintire nu va supraviețui decât albastrul Adriaticei… În germană, fraza asta sună şi mai frumos…

DOAMNA: N-ar trebui să facem şi noi o plimbare cu gondola? Ştiți, în franceză întrebarea asta sună fermecător…

DOMNUL: Important nu e să te plimbi cu gondola, important e să-ți aminteşti că te-ai plimbat cu gondola. Eu îmi amintesc cu plăcere de lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată… Cu mare plăcere… Un lucru pe care nu l-am făcut mi se întipăreşte în memorie şi nu-l pot uita… Tot ce n-am trăit voi ține minte până la sfârşitul vieții.

DOAMNA: *(disperată)* Totuşi, deşi sunt la Veneția, nu pot renunța la speranța de a vedea Veneția. Eu n-am nevoie de Veneția, ce naiba să faci la Veneția? Apă, mereu apă, eu am nevoie de speranță de a vedea cândva Veneția… O, ce frumoasă trebuie să fie o plimbare cu gondola…

DOMNUL: Dacă țineți neapărat…

DOAMNA: Nici nu mă gândesc. Eu nu țin să mă plimb cu gondola. Am auzit că e destul de incomod. Eu nu vreau să mă plimb cu gondola, eu doar tânjesc ca o nebună după o asemenea plimbare. Dacă mă plimb cu adevărat, pe urmă, nu pot să mai tânjesc.

DOMNUL: Da. Ar fi ridicol să vă plimbați cu gondola, ca o nebună… ca pe urmă să nu mai puteți tânji după aşa ceva…

DOAMNA: Ați pus degetul pe rană… Îmi place să aspir, să nădăjduiesc, să aştept… Nădăjduiesc să fiu la Veneția, unde mă aflu în momentul de față, aştept o iubire ideală. Îmi place să stau pe terasă, să croşetez şi să aspir… Aspirația e tot ce are omul mai frumos, atât femeile, cât şi bărbații…

DOMNUL: Nenorocirea e că, uneori, idealurile noastre, se împlinesc. Uite, am vrut să ajungem la Veneția, ei, bine, am ajuns, acuma să vedem pe unde scoatem cămaşa…

DOAMNA: *(speriată)* Nu cred. Nu vreau să cred… Chiar suntem la Veneția?

DOMNUL: Da, doamnă. Şi eu am vrut să mă mint, să mă auto-iluzionez, dar suntem la Veneția. Priviți adevărul în față. Mai mult decât asta. De aici, de la fereastra noastră, se vede Piața San Marco…

DOAMNA: Îngrozitor… Asta e chiar Piața San Marco?

DOMNUL: Da. Uite, şi uite gondolele pe care le-ați visat…

DOAMNA: Taci! E insuportabil…

DOMNUL: Tac. Am ajuns la Veneția şi nu simt nimic deosebit. Nu mă simt nici mai inteligent, nici mai fericit. În loc să mor sub umbra unui dud, am să mor sub umbra unui portocal. Maximum de confort…

DOAMNA: N-are rost să ne văităm… Totuşi, Veneția e o splendoare… Dacă nici Veneția nu e splendoare… Cu fraza asta am venit, cu fraza asta mă întorc *(decisă)*. Veneția e o splendoare…

DOMNUL: N-a spus nimeni ca Veneția nu e o splendoare…

DOAMNA: Ce dracu nu mai vine oranjada aia? De-o oră am cerut-o. Adevărul e că, în prezent, ne plictisim de moarte. Dar, în amintire, nu-i aşa că în amintire o să fie foarte frumos?

DOMNUL: În amintire va fi foarte frumos. În amintire vom bea nu o oranjadă, ci vin de Chianti… În amintire discuția noastră stupidă va muri… N-o să ne mai rămână decât soarele Adriaticei…

DOAMNA: Atunci, ce să mai pierdem timpul? Să trecem direct în amintire…

DOMNUL: Ei, asta ar fi ideal. Ideal ar fi să avem numai amintiri. Dar mai e şi afurisitul ăsta de prezent. Prezentul e un tribut care trebuie plătit. N-ai ce face…

DOAMNA: Totuşi, ce facem?

DOMNUL: Aşteptăm până ce totul se va schimba în amintiri…

DOAMNA: Şi ce facem, ce facem până ce prezentul se preschimbă în amintiri?

DOMNUL: Aşteptam. Aşteptăm. Bem cafele, discutăm, vă ofer un foc, mai întrebaţi de oranjada, de mersul trenurilor, trebuie că, odată şi odată, prezentul ăsta să se preschimbe în amintiri... Că n-o să ţină aşa o veşnicie...

DOAMNA: Dar e sigur că prezentul ăsta blestemat şi plicticos o să se preschimbe în amintire? Dacă rămâne prezent? Ce ne facem?

DOMNUL: Devine el o amintire, n-aveţi nici o grijă, doamna... Aveţi cuvântul meu de inginer... Să vedeţi ce spirituală o să vi se pară conversaţia noastră peste 10 ani... Aşteptaţi 10 ani de zile şi o să vedeţi ce frumoasă este, în fond, viaţa.

DOAMNA: *(gânditoare)* E mult. 10 ani e mult...

DOMNUL: Mult? Eu găsesc că nu e mult...

DOAMNA: Pot să vă tutuiesc? Ştiţi la ce mă gândesc acuma? Mă gândesc că îmi place de tine...

DOMNUL: În prezent?

DOAMNA: Da, domnule, asta e foarte ciudat şi foarte nou pentru mine, îmi place de dumneata în prezent... eşti primul bărbat pe care-l iubesc în prezent...

DOMNUL: Mă dezamăgiţi, doamnă. Aş prefera să vă amintiţi că m-aţi iubit, asta cu cea mai mare plăcere... Prezentul nu e ceva serios... Prezentul e ca nisipul mării.

DOAMNA: Aş putea chiar să mă culc cu tine...

DOMNUL: Asta chiar că n-ar avea nici un haz. Aş prefera să ştiu că v-aţi culcat cu mine...

DOAMNA: Nu fi stupid. Copiii nu se fac din amintiri...

DOMNUL: Aţi ridicat puţin tonul... O să vedeţi că peste 10 ani n-o să vă amintiţi că aţi ridicat tonul şi că m-aţi făcut stupid. Alt cuvânt o să vă amintiţi, cu totul şi cu totul alt cuvânt...

DOAMNA: Am să fiu în continuare naturală. Şi de ce nu vrei să fim împreună? Însurat nu eşti... Altă femeie nu iubeşti... De ce nu vrei să fim împreună?

DOMNUL: Am un motiv foarte serios...

DOAMNA: Care?

DOMNUL: Scuzați-mă că nu pot să vă tutuiesc. Detest familiarismul, şi nu din convingere… Vă iubesc, doamnă. Ştiu că şi dumneavoastră mă iubiți…

DOAMNA: Atunci?

DOMNUL: Cum nu înțelegeți? Dacă setea mea de iubire se realizează, nu pot să aspir la iubire. Păi ce mă fac, doamnă, fără aspirația spre iubire? Te câştig pe dumneata în carne şi oase şi pierd în schimb speranța divină că odată şi odată te-aş putea întâlni… Eu sper să vă întâlnesc, nu să vă întâlnesc de fapt… N-am nevoie de femeia ideală… Am nevoie de mai mult… Am nevoie de speranță că voi găsi poate, cândva, o asemenea femeie… Speranța, doamnă, nu femeia… Nu-mi luați speranța, că mă arunc în mare!

DOAMNA: Ai găsit-o!

DOMNUL: Femeia, nu speranță. Să rămân eu fără aspirație spre o iubire doar de dragul unei iubiri reale? Nu, doamnă. Ar însemna să rămân fără viață sufletească. Prefer să dau faliment decât să rămân fără viață sufletească.

DOAMNA: Ce ai de gând să faci?

DOMNUL: Cum, ce? Ce-am făcut şi până acuma! Aştept o mare iubire… Numai eu ştiu cu câtă patima aştept o mare iubire…

DOAMNA: Stimate domn, mare iubire a venit. Sărută-mă.

DOMNUL: Amintiți-vă că v-am sărutat. Chiar dacă a venit, eu tot mă simt dator să o aştept… Eu aştept încontinuu…

DOAMNA: Vă cramponați şi asta mă miră… A trăi fără iubire e o mare suferință…

DOMNUL: Aşa este, asta e adevărul, sigur, a trăi fără iubire e o mare suferință, dar eu nu vreau să scap de această suferință, aş fi distrus dacă aş pierde această suferință îngrozitoare. Această suferință mă ține în picioare… Vai de mine şi de mine… Câte distracții nu scot eu din

suferința asta… Câte beții zdravene nu se fac pe tema iubirii neîmplinite… câte călătorii… câte şi mai câte… Păi, închipuiți-vă, doamnă, ce tristă ar fi viața noastră fără această veşnică durere. Durerea caută veşnic plăcerea în care să se topească… Căci doar durerea naşte plăceri adevărate…

DOAMNA: Poate ai dreptate. Sunteți mai în vârstă decât mine, ați călătorit mai mult, poate aveți dreptate. De când am văzut Veneția, mă simt parcă furată, frustrată. Sunt la Veneția, şi doar eu ştiu cât de mult aş vrea să fiu la Veneția… Aş vrea… Numai eu ştiu cât de mult aş vrea să văd Veneția în care mă aflu în momentul de față… *(simplu).* Tare aş vrea să văd şi eu Veneția aia…

DOMNUL: Doamnă, iertați-mă, sunteți la Veneția, doamnă. Veneția e chiar Veneția…

DOAMNA: Veneția nu există. Există numai dorință de a vedea Veneția. Nădejdea că ai să vezi Veneția. Durerea că nu poți vedea Veneția. Totuşi, eu vreau să văd Veneția măcar o dată în viața…

DOMNUL: Trebuie să sperați, doamna… Speranța e o floare care nu se vestejeşte niciodată. Sigur că da, doamnă, poate o să vedeți cândva Veneția… *(uitându-se în ochii ei).* O, dacă ar exista o mare iubire… O, dacă aş putea să vă întâlnesc măcar o dată…

DOAMNA: *(amândoi se duc la fereastră, de acolo aspirația se poate manifesta mai convingător)*: O, dacă aş vedea Veneția, o dată, măcar o dată… Sunt la Veneția, dar nimeni nu-mi poate lua speranța că odată şi odată, poate la bătrânețe, poate mai curând, voi vedea Veneția…

DOMNUL: Mi-a venit poftă să beau ceva… Dacă m-ar iubi cineva cu adevărat… Care să aibă curajul de a mă iubi…

DOAMNA: *(bea şi ea un pahar)* Aş bea şi eu un gin… Sunt la Veneția, Piața San Marco e inadmisibil de aproape, Piața San Marco e la 2 paşi şi, totuşi, acelaşi vis mă macină… Dacă aş vedea măcar o dată, Veneția… măcar o dată… Presimt că n-am s-o văd niciodată…

---- Cortina ----